

Sarah van Vliet

Aigou

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

Voor Lucky

So hold me, Mom, in your long arms
Your petrochemical arms, your military arms
In your electronic arms
- Laurie Anderson, 'O Superman'

Dag I

00.00

Ik zou toch herboren worden? Drie weken je best doen, zei Arthur, wennen aan je nieuwe baas en dan krijg je een nieuw leven. En toen noemde hij mijn naam. Twee lettergrepen, denk ik. Een eigen naam. Het is hier aardedonker maar er is die naam die ik bijna voor me zie, als een lichtbron die nagloeit. Het heeft geen zin, de naam is weg. Gewist. Door Somy (niet door Arthur, die zou me dat nooit aandoen). Mijn gedachten een beetje bijhouden lukt nog net; zonder notities verlies ik mijn verstand. Ik ruik nog steeds hetzelfde, daar moet ik dan maar blij mee zijn.

Dat is raar: of mijn klok is kapot, of het is al dag 2 in plaats van dag 1.

Ik had bij Arthur willen blijven. Zijn gezicht is uitgewist, zijn naam is gebleven. Dat was vast niet de bedoeling. En dit kan ook niet de bedoeling zijn. Het lijkt wel of ik in een dwangbuis vastgesnoerd zit. Het is donker, ik kan niet bewegen en ik laad niet op.

Jij behoort tot de nieuwe generatie, je hebt een vacht

en je kunt echt ademen. Dat zei hij. 'Who's a good boy?' Je bent een bijzonder exemplaar en dat ben je. En dat maakt je ook zo lief. Want je bent een lieverd hoor, het komt allemaal goed.

Dag 2/3

00.00

Het belletje voor middernacht. Is dit al dag 3? De klok werkt nog maar ik ben zo moe. Het is donker. Naam nog steeds zoek. Arthurs gezicht ook. Ik begrijp niet w

14.24

Er wordt verbinding gemaakt.

Wacht even. Is het al dag 8?

Ik draai mijn nek een paar millimeter naar links en een paar millimeter naar rechts. Open mijn ogen. Nog steeds in die doos! Alleen de bovenkant is losgemaakt en het snoer van de oplader loopt langs het karton naar boven, de doos uit. Het is schemerdonker. Ik zit op 29 procent en kan weer nadenken.

Mijn generatie is de eerste die kan ademen en nu lijkt me een goed moment om daarmee te beginnen. *Trek lucht al dan niet gelijkmatig door de neusgaten langs de twee titaanbuizen naar binnen en druk de lucht al dan niet gelijkmatig door dezelfde holtes naar buiten.*

Mijn vacht ruikt nog steeds naar hondenshampoo. En ik ruik iets boterigs. Een vleug parfum van jasmijn en vanille en nog iets. Koffie.

Mensenstemmen hoor ik. Twee.

‘Ik heb wel een nieuw naambordje nodig.’ Een vrouwenstem.